

ŠKOLNÍ REVUE

RECENZE KNIH

ZE ŽIVOTA ŠKOLY

HOLKY VERSUS KLUCI

ROZHOVOR S PANÍ UČITELKOU BENEŠOVOU

ANKETA JAK ZNÁME NAŠE UČITELE

25. února 2022

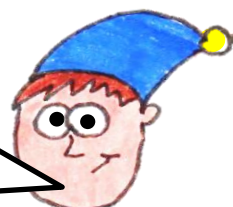
XVI. ročník, č. 2

ŠKOLNÍ REVUE

Bylo nebylo

Jak těžké je být nevidomý	1
Dýňová slavnost	1
Covid nám pěkně zatočil s Mikulášem.....	2
Vánoční besídka	2
Týden bez obědů	7
<u>Rozhovory a ankety</u>	
Rozhovor s pí uč. Lenkou Benešovou	9
Vánoční anketa	11
Názory našich učitelů	11
Známe naše učitele?	12
Holky versus kluci	15
<u>Svět kolem nás</u>	
Problém zvaný drogy	17
Nová mláďata v ZOO Brno	17
<u>Fotokomiks</u>	19
<u>Recenze</u>	
Redakce doporučuje ke hraní a ke čtení ..	21
<u>Literární koutek</u>	
Příběhy ze života	23
<u>Výtvarný koutek</u>	
Zimní malování	28
<u>Zábava</u>	
Křížovky	31
Pár vtipů na závěr	32

Ahoj, jsem redakční skřítek Střelík a vítám Vás na stránkách Školní revue. Hezké čtení přeji.

Vydává: ZŠ a MŠ Střelice, Komenského 2,
664 41 Střelice

www: zsms.streliceubrna.cz/skolni-casopis

e-mail: skolnirevue@centrum.cz

Časopis vychází 4x ročně v 17 – 20 výtiscích a je distribuován zdarma.

Redakční rada

Šéfredaktorka: Mgr. Vlasta Sokolová

Redaktoři:

L. Trunečková, 6.A, A. Netíková, 6.B, F. Smutný, 6.B,
E. Kremláčková, 7.A, J. Sázková, 7.A, V. Švestka, 7.B,
E. Šimáková, 7.A, J. Holzer, 7.B, K. Zemanová, 7.B,
M. Audy, 8.A, J. Antoš, 8.A, A. Škárková, 8.B, V. Tomšů,
9.A, M. Král, 9.A, O. Kutlvašr, 9.A, A. Martinová, 9.A,
V. Pelikán, 9.A, T. Sosík, 9.A, F. Slovák, 9.A,
J. Novotný, 9.B, T. Pazourek, 9.B,
K. Pracný, 9.B,

Konzultant: Mgr. Blanka Dalecká

Chyby a překlepy: skřítek Střelík

Foto na obálce: Aleš Kadlec

SLOVO NA ÚVOD

Milí čtenáři,

otevíváte další číslo Školní revue, a to v době, kdy se – jak se zdá – konečně začíná pandemická situace uklidňovat – alespoň odborníci to tak říkají.

Přísná pravidla se mírně rozvolňují a je to celkem příjemná změna, poslední půlrok ve škole nebyl totiž vůbec jednoduchý. Omezování různými zákazy jsme si prošli spoustou testování, do karantén postupně padali učitelé, jednotliví žáci, celé třídy a nakonec i školní kuchyně. Ve třídě nás někdy nebylo víc než deset a uploval každý učitel, který byl zrovna k dispozici.

V redakci nás také bylo spíš méně než více, nikdy jsme se nesešli v plném počtu, nejvíc to odnesl komiks... Také se nekonaly akce, o kterých jsme obvykle psali. Toto číslo se tedy rodilo pomalu a obtížně. I tak doufáme, že se nám nakonec povedlo dát dohromady zajímavé články a že v časopise si každý čtenář najde něco, co se mu bude líbit.

Veronika Tomšů, 9.A

JAK TĚŽKÉ JE BÝT NEVIDOMÝ

Ve čtvrtek 4. listopadu navštívila naši školu, konkrétně 6. třídu, nevidomá paní se svým vodícím psem. S nimi přišel jako doprovod cvičitel vodících psů s dalším psem.

Dozvěděli jsme se od nich mnoho zajímavých věcí. Jak funguje její domácnost, kolik stojí vodící pes, která plemena se hodí na psa pro nevidomé, jak může nevidomý člověk pracovat s telefonem nebo jaký adrenalin může být jen pouhá cesta přes přechod.

Sice bych řekla, že jsme se bavili víc o vodících psech než o jejím životě, víme však, že o zrak přišla již jako dítě, jelikož měla nemocné oči. Proto pro ni bylo jednoduché naučit se Braillovo písmo.

Nejlepší byl asi konec, když jsme si mohli ty psy pohladit. Bílá košile na sobě měla najednou černé chlupy, obličej jsem měla celý od slin a několikrát jsem dostala ocasem do obličeje. Ale bylo to super.

Určitě není jednoduché žít s tím, že nevidíte, co se děje kolem vás, proto berte prosím ohled na lidi, co nevidí.

Trunečková Laura, 6.A

Foto: Aleš Kadlec

DÝŇOVÁ SLAVNOST

V pátek 5. listopadu se děti a někteří rodiče zúčastnili dýňové slavnosti v restauraci U Trnků (v Růžovce). Děti dostaly svítící náramek a mohly si dát čaj a opéct si zadarmo špekáček. Některé děti i rodiče měli kostýmy.

Posilnění pak šli před obecní úřad a na trávník dali rozsvícené dýně, chvíli se pokochali pohledem na ně a vrátili se opět k Trnkům, kde si užili krásný večer.

Adéla Netíková, 6.B

Obrázek: Kamila Antošová, archiv

COVID NÁM PĚKNĚ ZATOČIL S MIKULÁŠEM

Letošní rok je zatím pro nás deváťáky velmi náročnou zkouškou. Nejen že stále nevíme, jestli zase nezavřou školy, ale čekají nás také přijímačky a učitelé nám dávají pořádně zabrat. Testy, písemky, zkoušení...až nám z toho jde hlava kolem.

Aby toho nebylo málo, kvůli nárůstu případů nákazy koronavirem nám odpadly všechny plánované školní akce. Je nám to líto, chybí nám dny, kdybychom si mohli trochu odpočinout od učení a společně něco podniknout s našimi prvňáky.

Měli jsme například, tak jak to pro deváťáky bylo běžné, než nám do toho

vlezla nákaza, dělat Mikuláše. To se jeden člověk převleče za Mikuláše a ostatní dělají čerty nebo anděly a potom chodí po všech třídách na škole, zlobivce dávají do pytle a těm, kdo byli celý rok hodní a pilně se učili, dávají sladkou odměnu. Tu ale nakonec dostane každý, i ti, co se předtím trochu povozili v pytli.

Tento den bývá spojený se spoustou legrace, ale letos se bohužel nemohl uskutečnit. Zrušily se i jiné tradiční akce školy, třeba vánoční dílny nebo jarmark.

Nic se nedá dělat, musíme to zatím vydržet a doufat, že se situace zlepší a my si ještě s našimi prvňáky užijeme nějaké ty společné výlety a akce.

Veronika Tomšů, 9.A

VÁNOČNÍ BESÍDKY ANEB KONEČNĚ NĚJAKÁ ZÁBAVA

Letošní vánoční prázdniny začaly díky dnům ředitelského volna o něco dříve než obvykle, a tak vánoční besídka proběhly už 17. prosince.

6.A

V 6.A jsme měli skvělou besídku. Sice jsme neprovozovali žádné tradice, ale dělali jsme spoustu jiných věcí. Hráli jsme hry, tancovali tango, polku, ptačí

tanec, balet a myslím, že i valčík. Rozdali jsme si dárky a dělali jsme blbosti.

Já a moje kamarádky jsme všechny dostaly pletové masky. Tak jsme hned běžely na záchody a daly si je na obličej – to bychom nebyly my, kdybychom to neudělaly.

Po chodbě jsme pronásledovaly pana učitele Veselého až ke kabinetu, kde nám zabouchl dveře před obličejem. Vypadalo to, že se nás každý lekl, ale to nám nevadilo.

Od naší paní učitelky Benešové jsme dostali třídní kroniku, kam si máme zaznamenávat naše zážitky, banánovník a řečka. Jmenuje se Bublinka. Byl to skvělý den a těším se, až budeme vyplňovat naši kroniku.

Laura Trunečková, 6.A, foto: Aleš Kadlec

6.B

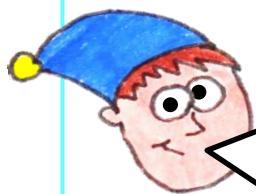
První dvě hodiny jsme se ještě učili, ale spíš jsme hráli hry týkající se předmětů. Od třetí hodiny jsme po týmech organizovali soutěže, šlo o kvíz, ochutnávky a skládání obrázků. Mezi některými soutěžemi, které jsme si připravili my, zařadil další aktivity pan učitel Kadlec.

Dárky od pana učitele přidělil los – pan učitel vybral dárek a pak vylosoval jméno toho, kdo jej dostane. Pak jsme si rozdali dárky, které jsme donesli my pro kamarády.

Adéla Netíková, 6.B, foto: Aleš Kadlec

Každá třída si besídku udělala po svém, hlavně že byli všichni žáci spokojeni, tedy kromě těch chudáků, které covid uvěznil doma.

7.B

Naše třídní besídka začínala ve třetí vyučovací hodině. Někteří žáci se radovali ze svých dáreků, někteří hráli hry nebo se dívali na film, hodně žáků doneslo cukroví na ochutnání.

Eliška Šimáková, 7.B, foto: E. Šimáková, 7.B

7.A

Jako jiné třídy tak i 7.A měla poslední pátek před Vánocemi na programu vánoční besídku. Sice začátek dne kazila mým spolužákům představa, že se mají první dvě hodiny učit, ale i to se dalo vydržet.

Hned po matematice s panem učitelem Kučerou pádili ke stromečku a uložili pod něj dárečky. Když pak přišla paní učitelka Antošová, byli všichni už tak nedočkaví, že si chtěli hned dárky rozdat, a paní učitelka to dovolila.

Všichni se radovali z dárečků, co dostali, a většina žáků dala také dárek paní učitelce. Poté jsme si nějakou chvíli povídali, někteří hráli deskové hry nebo karty. Část třídy zůstala ve třídě, ale většina se šla do počítačové učebny dívat na film, který byl na základě hlasování puštěn anglicky s českými titulky. Potom nás paní učitelka nahnala zpět do naší třídy, abychom tam uklidili a také se vyfotili.

Julie Sázavská, 7.A, foto Julie Sázavská, 7.A

8.A

Přeskočím ty první dvě hodiny, kdy jsme se učili. Ve třetí hodině jsme si něco řekli a pak jsme si rozdali dárky. Některé holky si vzaly do školy jakési převlečky, nebo pyžama, nebo co to bylo.

Paní učitelka nám zapálila vonnou svíčku (podle mě tedy spíš smrděla, než voněla) a pak se hlasovalo, jaký film si pustíme, a vyhrál to Shrek 2. Holky si poskládaly židle tak, aby se na nich dalo ležet, a pak si na ně lehly a tak trochu spaly. Když jsme se dokoukali, poklidili jsme třídu a šli na oběd a pak domů.

Miroslav Audy, 8.A, foto: Miroslav Audy, 8.A

9.B

Naše besídka začala po druhé hodině. Lavice jsme uspořádali po obvodu třídy, vánoční stromek jsme postavili do středu a kolem něj jsme naskládali dárky.

Následovalo roznášení dárečků. Některé dostala i paní učitelka.

BYLO NEBYLO

Také jsme si připravili pití pro třídu a cukroví, které jsme si přinesli z domu. Potom následovala volná zábava – někteří hráli hry, jiní se dívali na vánoční komedii. Hraní karet nás tak chytlo, že i dnes o přestávkách máme ve třídě hráčské doupe.

Před odchodem na oběd jsme vrátili lavice na svá místa a poklidili třídu.

Tomáš Pazourek, 9.B, foto: Tomáš Pazourek, 9.B

9.A

Poslední den před Vánocemi nás čekala vánoční besídka. První dvě hodiny jsme měli ještě normální vyučování, ale už jsme se neučili – dívali jsme na videa a dělali jsme výukové aktivity.

Po těchto hodinách jsme v naší třídě odsunuli lavice a udělali tak místo pro nazdobený stromeček, pod který jsme si dali dárky. Zaspívali jsme koledu a pak jsme si rozdali dárečky a povídali si o tom, co kdo bude dělat o prázdninách.

Vítek Pelikán, 9.A, foto: Vítek Pelikán, 9.A

TÝDEN BEZ OBĚDŮ

ANEB

JAK JSME HLADY NEUMŘELI

Když jsme ve středu 26. ledna přišli do školy, zdálo se, že nás čeká další obyčejný školní den. Spousta testů, zkoušení u tabule a poslouchání nudných učitelských řečí, které si stejně nikdo pamatovat nebude.

Když vtom se před koncem první hodiny ozval ze školního rozhlasu hluboký hlas pana zástupce: „Omlouvám se, že ruším první hodinu, ale mám důležité hlášení ohledně školních obědů. Od čtvrtka 27. ledna se nebudou z důvodu onemocnění kuchařek vydávat školní obědy pro druhý stupeň, a to až do odvolání.“

Pomysleli jsme si: „To nebudou obědy? To je hrůza! Co budeme jíst? To asi umřeme hladý!“ Ve třídě začalo být rušno.

Paní učitelka se snažila diskuzi uklidnit, ale všichni pořád říkali: „Co budeme dělat? To si snad dělají legraci? Jak si mohou dovolit nedat nám najíst?“

Paní učitelce došly nervy a zařvala: „Ticho! Teď máme hodinu přírodopisu, obědy si řešte o přestávce.“

O velké přestávce nás napadlo, že bychom si mohli nějaký den objednat do školy na oběd pizzu – jako opožděný vánoční dárek. Paní třídní učitelka nám náš návrh odsouhlasila a pizzu nám objednala na pátek.

V pátek jsme si tedy všichni pochutnali na pizzě a po nás si takto v úterý vylepšila jídelniček i 9.B. Ostatní dny jsme si nosili silné svačiny z domu.

Když uběhl týden od onoho hlášení, ozval se konečně ve čtvrtek rozhlas: „Dobrý den, omlouvám se, že ruším školní výuku, ale mám pro vás dobrou zprávu. Od pondělí se začnou vařit obědy i pro druhý stupeň.“

Tak jsme to ve zdraví přežili a nikdo ani nezhubl, natož umřel hladý. Bylo zajímavé, jak najednou všem školní jídelna chyběla, i když k ní často mají někteří kritické připomínky.

BYLO NEBYLO

Svačinky byly silnější než jindy

Někde se maminky do toho opřely

Ondřej Kutlvašr, František Slovák a Theodor Sosík z 9.A
Foto: Miroslav Audy, 8.A, Anna Martinová, 9.A, Vlasta Sokolová

ROZHOVOR S PANÍ UČITELKOU BENEŠOVOU

Paní učitelce Lence Benešové neunikne na druhém stupni žádný žák, protože učí ve všech třídách přírodopis. Kromě toho ji ještě mají někteří i z chemie, výchovy ke zdraví nebo z přírodovědného semináře. Je velkou milovnicí přírody, rostlinek i zvířátek, a zapálenou ekoložkou.

Také funguje jako zdravotnice pro druhý stupeň a jako taková se účastní cyklo-vodáckých a lyžařských kurzů, pokud se tedy pořádají... (covid těmto akcím nepřeje). Možná se z našeho rozhovoru o ní dovíte i něco, co jste zatím nevěděli.

Kde jste jako dítě bydlela a kam jste chodila na základní školu?

Narodila jsem se v Brně – Bosonohách, kde jsem bydlela až do svých dvaceti šesti let. Od 1. až do 4. třídy jsem chodila na ZŠ v Bosonohách, od 5. do 8. třídy na ZŠ Hybešova. V současné době je v této budově Středisko služeb školám a Pedagogicko-psychologická poradna, kterou někteří naši žáci navštěvují. Základní škola v této době končila osmým ročníkem, do devítky jsme nechodili.

Jaké byly Vaše nejoblíbenější předměty a proč?

Oblíbenost předmětů hodně ovlivňuje učitel. Já jsem měla na učitele štěstí, už na základní škole mě bavily přírodovědné předměty, nejvíc asi matematika, chemie, fyzika. Mám ráda předměty, kde je možné použít logické myšlení a věci odvodit a propojit s běžným životem.

Které předměty jste naopak neměla ráda a proč?

Bavily mě všechny předměty, asi nejméně oblíbený byl pro mě dějepis. Obsahuje

velké množství dat a ta logika mi někdy v dějinách uniká...

Stal se nějaký z učitelů Vaším vzorem?

Na základce jsem měla vynikající paní učitelku třídní, jež nás učila matematiku a výtvarnou výchovu. Jmenovala se Božena Hlaváčková. A bezvadná byla i paní učitelka Findurová, která nás učila chemii a fyziku. Obě byly v hodinách přísné, ale mimo hodiny byly přátelské, a pokud jsme potřebovali, pomohly nám. A hlavně nás naučily to, co jsme měli umět. Z jejich přístupu určitě čerpám ve své pedagogické praxi. Ráda vzpomínám na školní výlety, kdy jsme společně poznávali různé kouty naší republiky.

Chodila jste do nějakých kroužků?

Na prvním stupni jsem navštěvovala různé kroužky – kytaru, náboženství, pionýra, chodila jsem cvičit a od páté třídy jsem začala hrát volejbal za Univerzitu Brno. Tento sport mě provázel až do dospělosti. Díky volejbalu jsem získala i spoustu přátel, s mnohými z nich se stýkám dodnes.

Měli jste doma nějaká domácí zvířata? Měla jste Vy sama svého domácího mazlíčka?

Pocházím ze zemědělské rodiny, takže jsme doma měli různá hospodářská zvířata – slepice, králíky, husy, kachny, prase, andulky, kanárka, psa a kočky. Jako dítě ráda vzpomínám na naše pejsky – dlouhosrsté jezevčíky Lukina a Bessy a fenku sibiřského huskyho Sáru.

Máte i dnes doma nějaká zvířata? Jaká?

V současné době máme doma čtyři kočky, kocoura a tři kočičky. Jmenují se Leo, Chelsea, Zuzanka a Betyňka.

Chtěla jste být odmala učitelkou, nebo jste chtěla dělat i něco jiného?

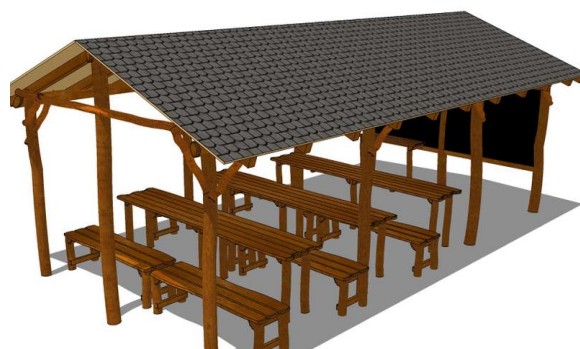
Učitelkou jsem odmala být nechtěla, ale práce s dětmi a lidmi mě vždycky bavila. Jezdila jsem jako vedoucí na vodácké tábory, trénovala jsem děti ve volejbale. Vždycky mě bavila příroda a lidské tělo. Hlásila jsem se na medicínu a pedagogickou fakultu, medicína nevyšla, „pajdák“ ano. A bylo rozhodnuto.

Co máte na žácích ráda a co Vám na nich nejvíce vadí?

Mám ráda žáky zvědavé, živé, férové. Vadí mi člověk, který je znuděný a pro nic se nenadchne. Taky nemám ráda lhaní a podvádění. To si dlouho pamatuji.

Co se vám líbí, nebo nelíbí na střelické škole?

Líbí se mi přátelská atmosféra na škole, dobrý kolektiv učitelů i nepedagogických pracovníků. Máme i velmi slušně vybavené třídy interaktivní technikou a počítači, jako biolog jsem ráda za blízký kontakt s přírodou a možnost učit venku v terénu. Uvítala bych venkovní učebnu na školní zahradě, kterou by mohli využívat žáci v různých předmětech včetně dětí ze školní družiny.

Co ráda děláte ve volném čase?

Baví mě cestování, pobyt v přírodě, pěstování rostlin, chov zvířátek, poznávání nových míst a zajímavých lidí, sport – cyklistika, turistika, četba knížek, ruční práce, ráda se kouknu na pěkný film. Nenudím se, zábavu si vždy najdu.

Které země jste navštívila a kde se Vám líbilo nejvíce?

Navštívila jsem různé evropské země – Rakousko, Švýcarsko, Itálii, Řecko, Norsko, Švédsko, Francii,... Nadchla mě příroda a hory v Alpách, fjordy v Norsku, nedotčené lesy ve Švédsku nebo kopce na Zakarpatské Ukrajině v kraji Nikoly Šuhaje loupežníka. A samozřejmě nádherná města jako Řím, Paříž, Praha, Krakow, Oslo, Stockholm, Český Krumlov a mnoho dalších. A nádherně je také v různých koutech naší republiky. Máme velmi různorodou krajinu, která je velmi

krásná. Intenzivně se ji pravidelně snažíme s manželem i přáteli poznávat a stále nacházíme nová pěkná místa.

Do jaké země byste se chtěla nejvíce podívat a proč?

Skotsko, Island, Kanada. Všechny tyto země spojuje krásná příroda.

Telegraficky:

Oblíbený herec/herečka: Meryl Streep, Robert de Niro, Jean-Paul Belmondo, Vojta Dyk, Zdeněk Svěrák a další.

Oblíbený film: Želary, Kolja, Vratné lahve, Moje tlustá řecká svatba, Divoká řeka, Pelíšky.

Oblíbená kniha: To by se zvěrolékaři stát

nemělo, Poslední aristokratka, Harry Potter.

Oblíbené jídlo: maso na šťávě s rýží a povidlové tašky mojí babičky.

Oblíbená květina: mám jich ráda hodně – luční kytky, konvalinky, frézie, růže, nemusím lilie.

Oblíbená barva: růžová a fialová.

Oblíbené oblečení: mám ráda spíše sportovní oblečení, kalhoty a tričko, ale příležitostně se i ráda obleču do sukně či šatů.

Děkujeme za rozhovor.

Václav Švestka a Jakub Holzer, 7.B

Foto: Lenka Benešová, zoolo.cz

obr.: hriste-picolino.cz

VÁNOČNÍ ANKETA

Před Vánoci jsme udělali mezi žáky malou anketu na vánoční téma. Zjišťovali jsme, co si přejí na Vánoce, a nejčastější odpovědí bylo oblečení. Nejdražší věc, jakou si žáci přáli, byl mobil. Dále si přáli poukázky do různých obchodů. Na otázku, s čím doma pomáhají, většinou odpověděli, že se zdobením stromku, někteří i s pečením cukroví. Na štědrovečerním stole nesmí chybět kapr a čím mají ozdobené domovy zvnějšku i zevnitř? No přeci světýlky a adventními věnci, občas i vločkami v oknech.

Laura Trunečková, 6.A, obr.: Karolína Zemanová, 7.B

OHROŽENÍ NAŠICH TRADIC?

„CO ŘÍKÁTE TOMU, ŽE SE Z JEŽÍŠKA STÁVÁ SANTA CLAUS A Z DUŠIČEK HALLOWEEN?“
ptali jsme se našich učitelů.

Blanka Dalecká

Nemyslím, že by se z Dušiček stával Halloween, ale Santu Clause opravdu nechci. Chci, aby se zachovaly tradiční české svátky.

Monika Zatloukalová

Myslím, že se z Dušiček Halloween a z Ježíška Santa Claus nestávají, věřím, že Češi zachovají i do budoucna české tradice.

Vlasta Sokolová

Rozhodně preferuji Ježíška a Dušičky. Halloween je taková taškařice pro děti, na Santa Clausovi se mi líbí s ním spojená výzdoba.

Aleš Kadlec

Jsem pro zachování českých tradic, ale protože je svět propojený, časem se tomu nevyhneme. Každopádně si myslím, že zakazování amerických svátků není správné.

Bohumír Veselý

Záleží, jestli je člověk „proamericko“ smýšlející. Můj osobní názor je, že je to škoda, já osobně jsem pro české svátky.

Marek Holešovský

Já absolutně nesouhlasím. Ctím české svátky a nechci tady žádného Santa Clause ani žádné Halloweeny.

Vladislav Kučera

Mně je to jedno, hlavně že nosí banánky.

Eva Sázavská

Mám radši české.

Vendula Antošová

Nechci americké zvyky. Jsem ráda, že máme ty české, protože jsou krásné.

Zuzana Klimentová

Nelíbí se mi to, i když učím angličtinu, mám raději Ježíška.

Lenka Benešová

Líbí se mi poetika českých tradic, nic proti Americe nemám, ale přijdou mi jejich svátky moc komerční.

Jiří Beneš

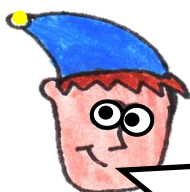
Žijeme v České republice, a ne v USA, takže si myslím, že bychom se měli řídit svátky českého národa. Jsem jednoznačně proti. V USA se taky neslaví 28. říjen, tak my nemusíme slavit Halloween nebo Santu Clause.

Sylva Hradečná

Katastrofa, jsme v Čechách a máme mít své české tradice.

Eliška Šimáková, 7.B

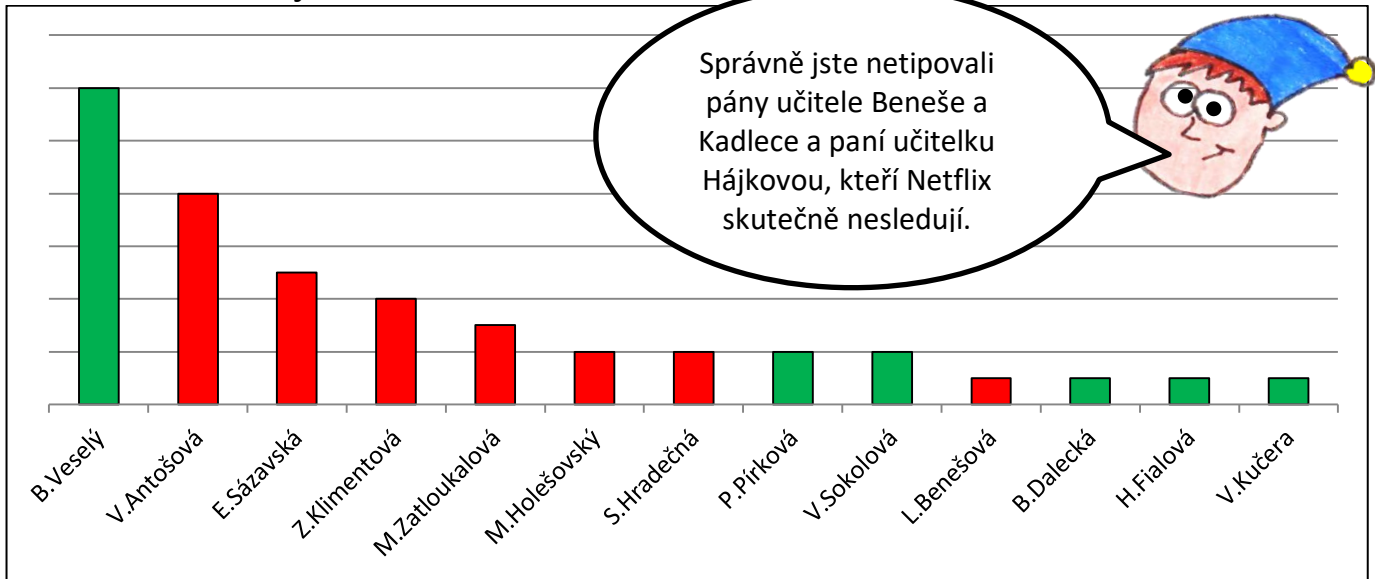
ZNÁME NAŠE UČITELE?

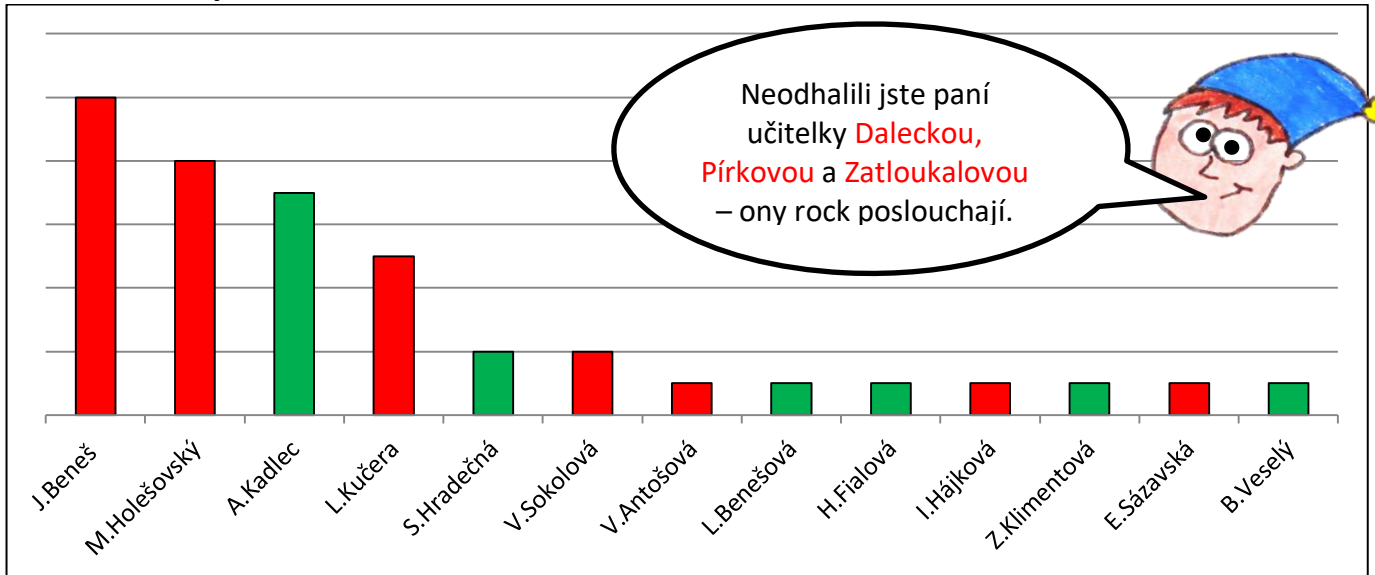
Koukáme kolem sebe a často si myslíme, že všechno víme, všechno známe a o lidech kolem si rychle uděláme obrázek. Tak i o učitelích si myslíme, že je známe. Udělali jsme mezi vámi tipovací anketu o učitelích, kteří učí na druhém stupni, a u nich pak zjistili, jak se věci opravdu mají.

Červená barva v grafu znamená, že jste se trefili.

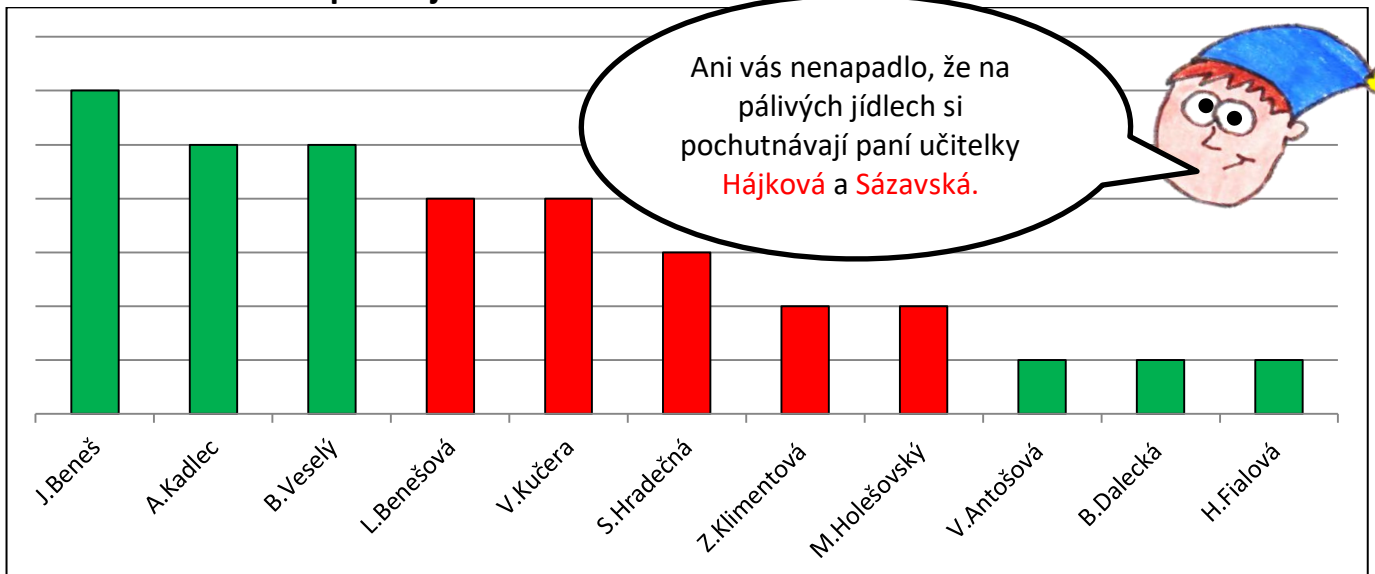
Kdo z učitelů sleduje Netflix?

Kdo z učitelů poslouchá rock?

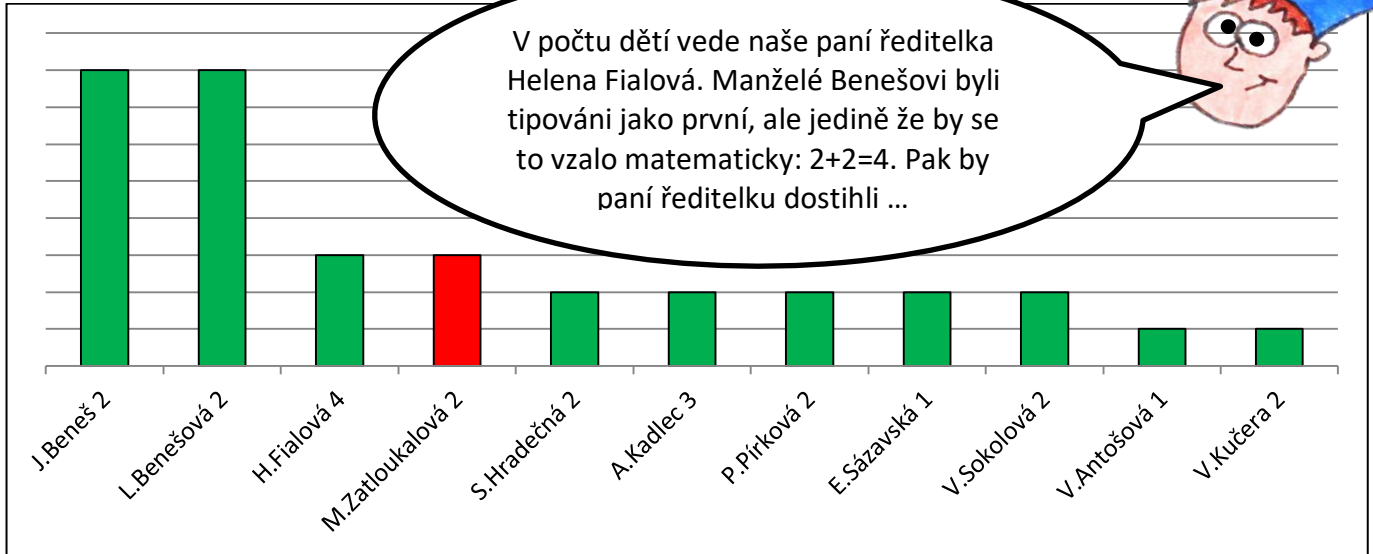

Kdo z učitelů má rád pálivá jídla?

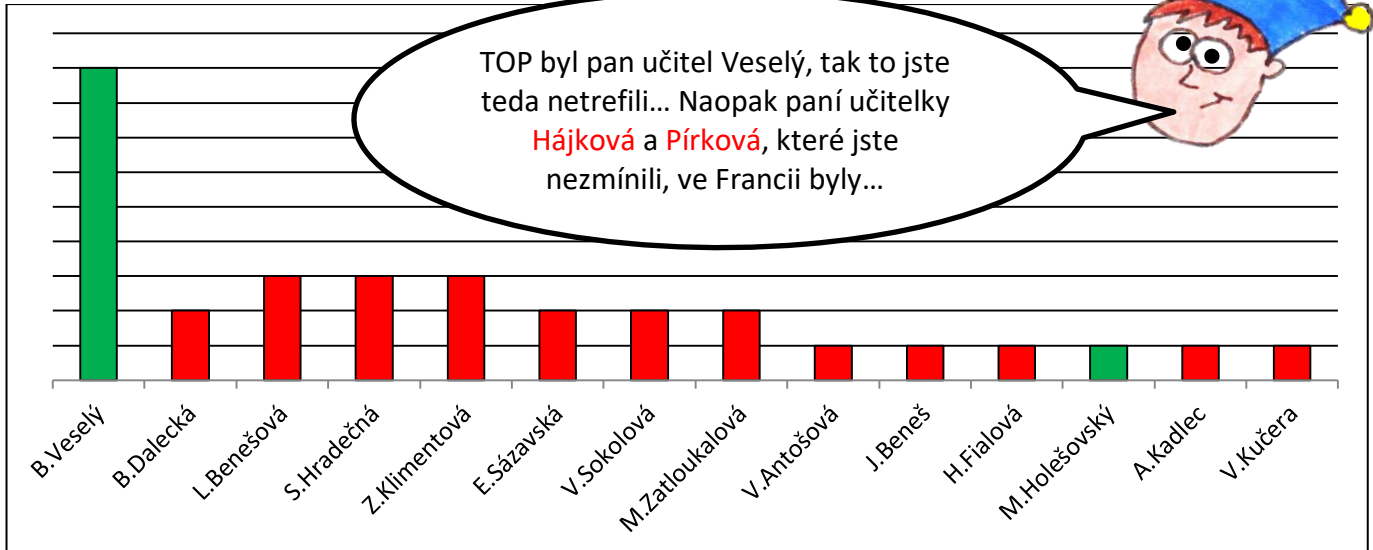
ROZHOVORY A ANKETY

Kdo z učitelů má nejvíc dětí?

Pro přesnost: B. Dalecká 2, I. Hájková 2, M. Holešovský 2, Z. Klimentová 2 a B. Veselý 0.

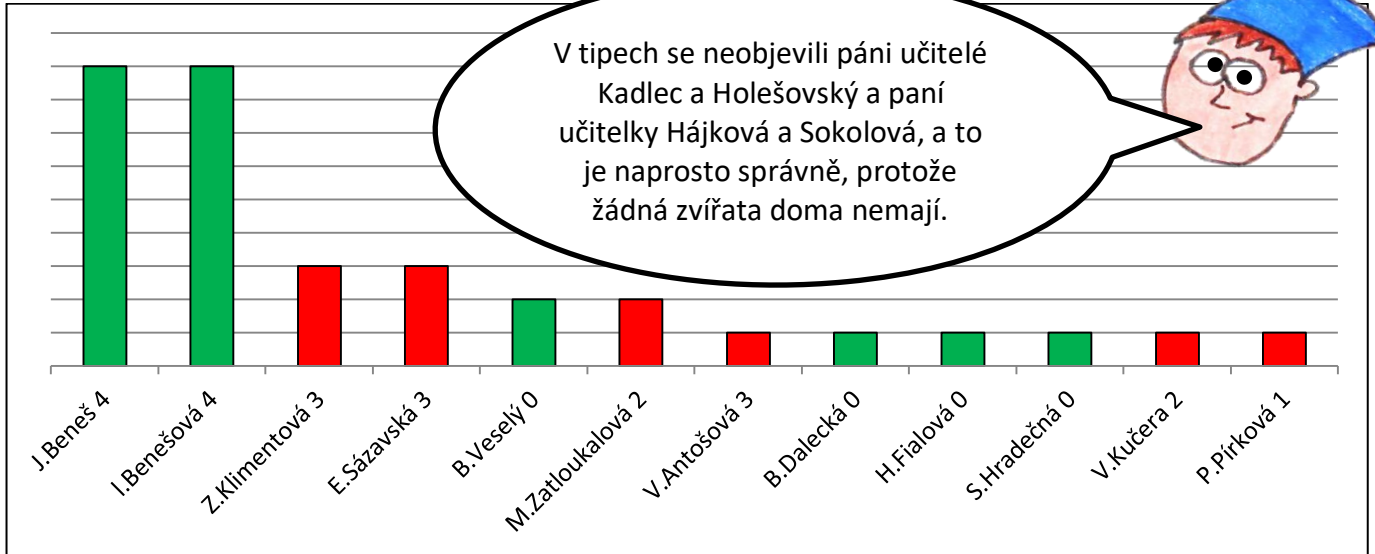
Kdo z učitelů navštívil Francii?

Kdo z učitelů rád chodí do divadla?

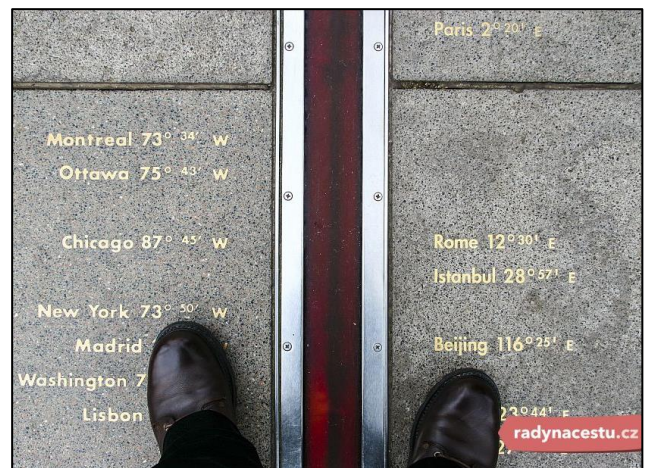
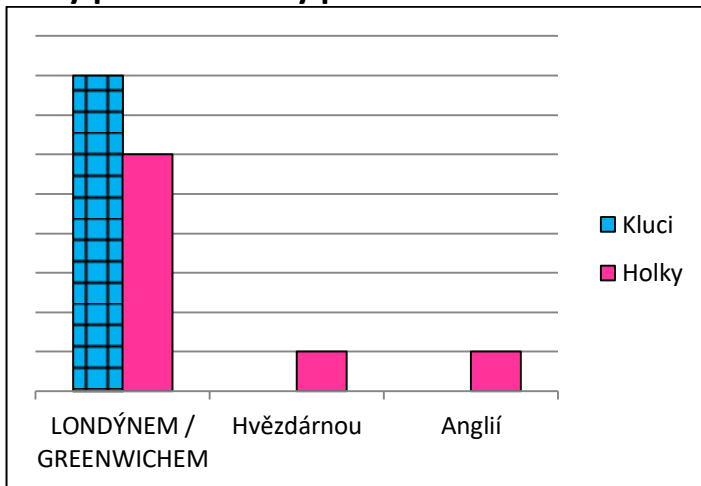

Kdo z učitelů má doma nejvíce zvířat?

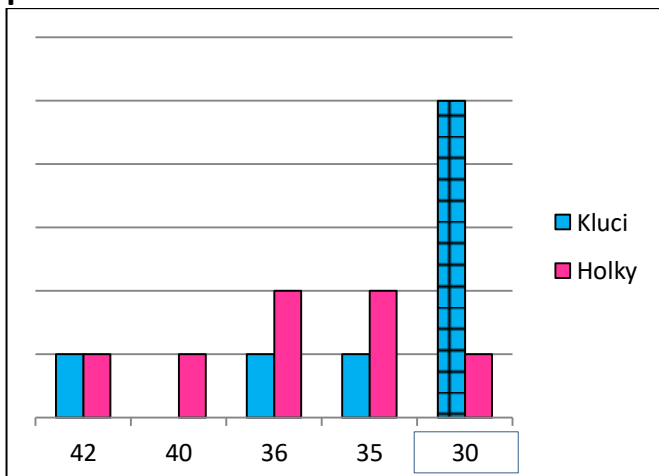

HOLKY VERSUS KLUCI

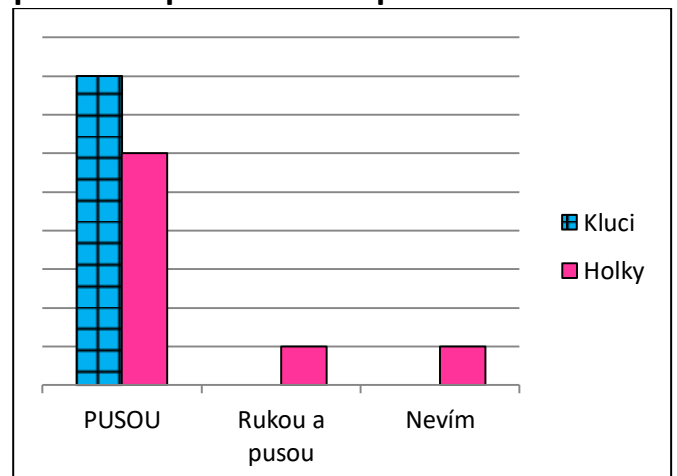
Kudy prochází nultý poledník?

Kolik počítačů pro žáky je v dolní počítačové učebně?

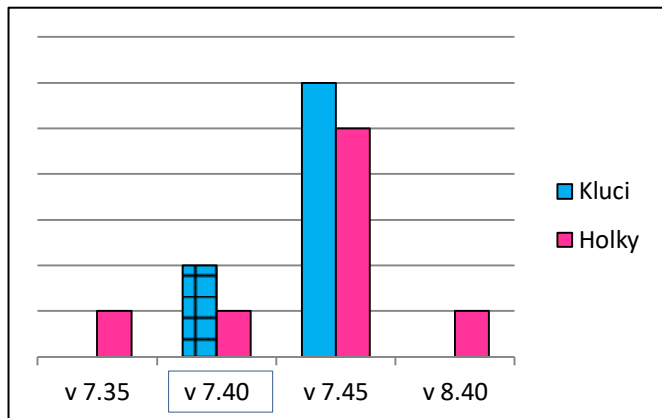

Čím chytil Harry Potter zlatonku při svém prvním zápase ve famfrpálu?

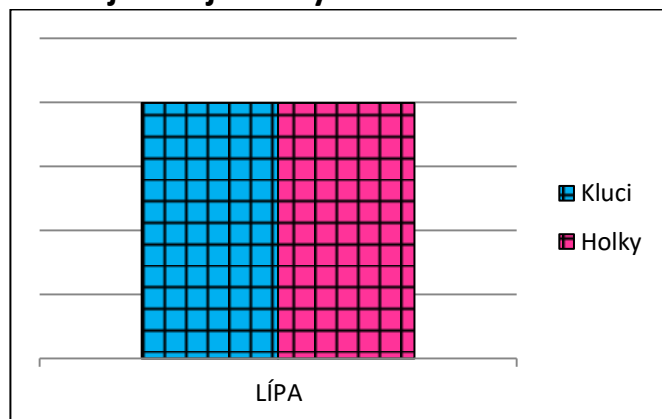

ROZHOVORY A ANKETY

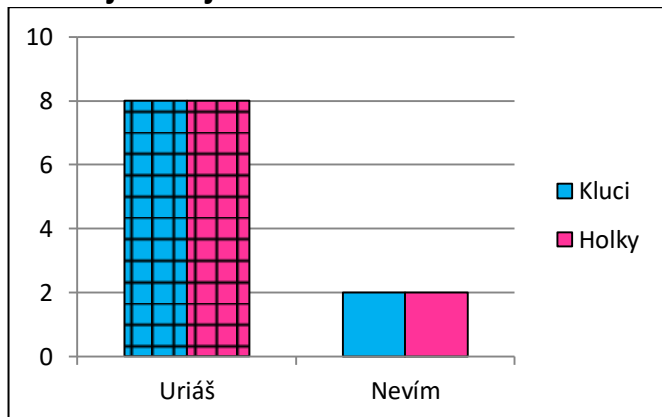
V kolik hodin se ráno otevírá škola? (Kromě pondělí, kdy se testuje)

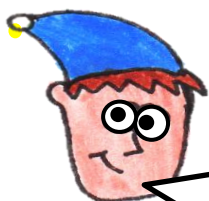
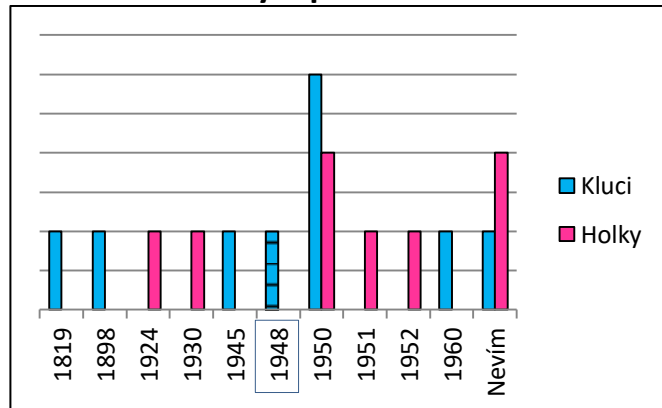
Jak se jmenuje český národní strom?

Jak se jmenuje čert ve filmu Anděl Páně?

Ve kterém roce byla postavena naše škola?

V druhém kole zvítězili opět kluci, tentokrát zcela jednoznačně – 6:1. Tak co, holky, necháte si to líbit?

Miroslav Audy, 8.A, foto: Radynacestu.cz, zsms.streliceubrna.cz, .seznam.cz, obr.: Kristýna Jahodová

PROBLÉM ZVANÝ DROGY

Minule jsme se začali zabývat problematikou návykových látek, dnes se podíváme na další látky způsobující změny vědomí, ale tentokrát už na silně návykové a považované za takzvané „tvrdé“ drogy. Nejznámějšími jsou asi heroin, metamfetamin či kokain.

Heroin byl poprvé vyroben v roce 1874 a poté byl prodáván jako lék pro lidi závislé na morfinu a dětský lék proti kašli. Má silně tlumivé účinky a působí proti bolesti. Nejčastější příčinou úmrtí u lidí závislých na heroinu je udušení vlastními zvrátky či velice snadné předávkování, protože mezi účinnou a smrtelnou dávkou není velký rozdíl. Člověka závislého na heroinu lze poznat podle velmi malých zorniček a případného zvracení.

Další nebezpečnou drogou je metamfetamin (na něm je založen u nás vynalezený pervitin, který se stal jednou z nejvíce zneužívaných látek v Česku). Byl využíván v 2. světové válce pro udržení bdělosti vojáků, později jako antidepresivum či lék na hubnutí a dodnes je složkou v lécích proti ADHD.

Užití metamfetaminu způsobuje zvýšenou hovornost, zmírnění únavy a návaly energie. Lidé často zapomínají jíst i pít, což je i motivací některých lidí s ním začít. Jsou s ním spojeny silné bolesti kloubů a hlavy. Při delším užívání se projevují různé psychické problémy.

Kokain dodává velké množství energie a po požití jsou lidé většinou velmi sebevědomí a hovorní. Na tyto účinky však rychle vzniká tolerance a jejich intenzita postupně slábne, takže je neuspokojí tak jako na začátku.

Může způsobit zrychlený tep, zvýšení krevního tlaku a v neposlední řadě bolesti hlavy a pocení. Pokračování příště.

Adéla Škárková, 8.B, foto: lidovky.cz

NOVÁ MLÁĎATA V ZOO BRNO

EGERNIE STOKESOVA

Je to asi 20 cm dlouhá ještěrka a dožívá se ve volné přírodě kolem deseti let, v lidské péči dokonce dvaceti pěti let. V rodinných skupinách čítajících až 17 jedinců obývají křoviny a travnaté plochy Austrálie. V poslední době se jejich počet snížil – jsou kořistí koček domácích.

ŽELVA UHLÍŘSKÁ

Tento poměrně rozšířený druh želv obývá severní a střední část Jižní Ameriky. Obývá hlavně vlhké, travnaté savany i tropické podrosty. Typické prostředí, ve kterém se vyskytují, jsou například močálovitá llanos v jižní Venezuele. Je to všežravec – jeho jídelníček tvoří různé rostliny, plody, plži, červi, hmyz, houby a nepohrdnou dokonce ani mršinami hlodavců. Tyto želvy dorůstají přibližně 50 centimetrů, přičemž pářit se začínají v době, kdy mají kolem 25 cm. Tento druh je stejně jako většina druhů želv dlouhověký – dožívá se přibližně sedmdesáti let. Je volná k adopci.

PÁSOVEC KULOVITÝ

Tento poměrně malý noční savec má jeden zvyk podobný našim ježkům – v případě nebezpečí se stočí do klubíčka, ale na rozdíl od nich ho nechrání bodliny, ale tvrdé kostěné destičky. Mezi ostatními druhy pásovců je zvláštní tím, že svou noru si nehrabe sám, ale využije nějakou už dříve obývanou například mravenečnickem.

Dožívá se kolem sedmnácti let a měří až 33,5 cm i s ocasem. Ve volné přírodě je ohrožen zejména ztrátou přirozeného prostředí jeho přeměnou na zemědělskou půdu. Počty pásovců v přírodě klesají i kvůli lovu pro maso a obchodu s domácími mazlíčky. Je volný k adopci.

ČERVOROVEC SPLÝVAVÝ

Červorovci jsou obojživelníci, kteří připomínají červy či hady a dorůstají od 10 centimetrů až po 1,5 metru. Jsou šedí nebo černí. Žijí ve sladkých nebo brakických vodách Kolumbie a Venezuely. Špatný zrak jim neumožňuje lovit živé ryby, proto se živí převážně bezobratlými živočichy, jako je hmyz, pavouci nebo červi.

ŽELVA PAVOUKOVITÁ

Tento druh želvy je na rozdíl od ostatních želv zvláštní v tom, že snáší pouze jedno vajíčko. Údajně je to jedna z nejkrásnějších suchozemských želv na světě. Obývá trnité křoviny jižního a jihozápadního Madagaskaru, živí se různými rostlinami a larvami much. Dorůstá 15 cm a dožívá se až sedmdesáti let. Jedná se o kriticky ohrožený druh.

Julie Sázková, 7.A, zdroj: www.zoobrno.cz

PO ŠKOLE

2. díl

FOTOKOMIKS

V minulém díle

Ten kámen
se vznáší!?

Nyní

Ono se to
taky někam
hýbe!

Tak pojd'te.

Pozor, je tam
správce.

Tak...
kam nás
povede teď?

Kvůli častému onemocnění se nám bohužel nepodařilo nafotit celý díl.

Obsazení

Jiří Novotný, 9.B
„Jiří“

Matěj Král, 9.A
„Dušan“

Aneta Švejkarová, 9.B
„Lenka“

Mgr. Bohumír Veselý
pan správce

Mgr. Vlasta Sokolová
paní učitelka

Režie

Tomáš Pazourek, 9.B

Spisovatel

Tomáš Pazourek, 9.B
Matěj Král, 9.A

Fotograf

Tomáš Pazourek, 9.B

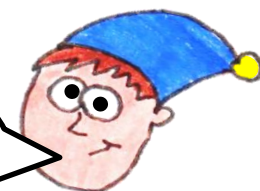
Editor

Tomáš Pazourek, 9.B

Rekvizity

Keito Pracný, 9.B
Matěj Král, 9.A

Ach ten covid, nemoc, karanténa, nemoc.
karanténa... už aby to skončilo! Tak doufejme, že
i náš fotokomiksový příběh v příštím čísle Školní
revue dojde do finále.

!!!REEEEKLAAMAAAAA!!!

***Už vás nebaví se dívat na svět svýma
očima, které máte celý život?
Chcete vyzkoušet něco nového?
Máme pro vás skvělou nabídku!
Nabízíme zlaté oči!
Naše firma **OČNÍČEK** vám je hravě
poskytne!
Zlaté oči jsou teď cool!***

REDAKCE DOPORUČUJE

KE HRANÍ...

DEATH STRANDING

Death Stranding je singleplayer hra, ve které se dostáváte do role dodavatele nejrůznějších zásilek ve světě postiženém katastrofou, kde se lidský svět propojuje se světem mrtvých. Občas se přizpůsobí takzvaný „časodéšť“ déšť jenž vypadá jako normální, jenže vše, čeho se dotkne, začne hodně rychle stárnout. Kvůli všem těmto věcem je firma, pro kterou pracujete, jediná na světě a za doručení zásilky bez poškození dostanete dobře zapláceno.

Obyvatele světa mrtvých svým vlastním okem nevidíte, proto máte pořád na své hrudi inkubátor, ve kterém je ještě nenarozené dítě. Zní to divně, ale je to dítě, které při těhotenství umřelo, dostalo se do světa mrtvých a díky němu se můžete v klidu vyhnout všem nebezpečným částem mapy.

Herní mapa se zdá obrovská, taky že taková je, a jakmile dostanete svůj náklad, musíte si ho všechen na sebe nějak připevnit, aby držel, vy jste byli vybalancovaní a aby ho nenapadl časodéšť. K přepravě můžete využít hodně věcí, od žebříku po provazy, nebo dokonce motorku.

Můžete si vybrat 2 styly hraní hry, buď se budete snažit všem „mrtvým“ vyhnout, nebo se jich pokusíte zbavit puškou, kterou máte celou dobu s sebou. Druhý způsob není moc efektivní, puška střílí pomalu a nemá ani dostatečně velký účinek. Cestou si hledáte různé zkratky, co by vám ulehčily cestu, jenže ty zkratky nevydrží věčně, časodéšť je postupně ničí stejně jako celý svět.

Je to celkem dlouhá, emocionální, příběhová, ale bohužel i repetitivní hra. Hlavní dějová linka vám zabere minimálně 10 hodin, pokud si však budete chtít projít hru na sto procent, utopíte v ní klidně 25 hodin.

Za mě to byla skvělá hra, kterou bych si určitě zahrál znovu. Dávám jí 9 bodů z 10.

Matěj Král, 9.A, obr.: engadget.com

... A KE ČTENÍ

SARAH J. MAASOVÁ: DVŮR TRNŮ A RŮŽÍ

Anotace: Když devatenáctiletá lovkyně Feyre zabije v lese vlka, zaútočí na ni podivný tvor. Odvede ji do svého doupěte, které se ukáže být jiným světem. Tam zjišťuje, že tajemným únoscem je jedna z nesmrtelných bytostí, které kdysi vládly světu. Návist se postupně mění v lásku. Feyre čeká těžký úkol – musí přijít na způsob, jak zachránit tajuplný svět i svého únosce. Věk od 13 let.

Naše recenze:

Kniha se čte velmi dobře a děj rychle ubíhá. Autorka má dobrou fantazii a její knihy jsou výjimečné. Hlavní hrdinka Feyre na nás působila jako klidná a rozumná postava, ale vše se asi v polovině knihy změnilo a začala se chovat jako pravá bojovnice a to bylo ještě lepší. Co se týče vedlejších postav, také nezklamaly. V druhé polovině knihy se to začalo pořádně rozjíždět a na každé stránce je spousta akčních chvil, které byly velice napínavé a "hltaly" jsme jednu stránku za druhou. U některých pasáží se nejen zasmějete, ale také si trochu pobřečíte.

Kniha byla hezky zakončená, ale zároveň vás navnadí přečíst si další díly této série. Určitě patří do našich TOP 5 nejoblíbenějších knih a rozhodně ji doporučujeme.

Hodnocení: ★★★★★

JENNY HANOVÁ: VŠEM KLUKŮM, KTERÉ JSEM MILOVALA

Anotace: Co by se stalo, kdyby všem klukům, kteří se ti líbili, někdo najednou sdělil, že ses do nich zamilovala...? Milostné dopisy mají mnoho podob. Lara Jean nikdy žádný nedostala, ale pár už jich napsala – na rozloučenou. Lara nikdy nedala žádnému klukovi najevo, že ho má ráda. A když už nechtěla být zamilovaná, napsala dopis o tom, jak se cítí, pečlivě ho zapečetila a schovala do krabice pod svou postelí. Ale jednoho dne dopisy z krabice zmizí a Lara zjistí, že je někdo rozeslal. A najednou musí čelit všem pocitům, které před světem – a hlavně přímo před adresáty dopisů – pečlivě ukrývala! A jak se postupně vyrovnává s minulostí, zjišťuje, že něco dobrého to rozeslání dopisů přece jen přineslo. Věk od 12 let.

Naše recenze:

Příběh Lary Jean nás zaujal, byl velmi čtivý. Děj se odehrává v současné době, takže pocitům náctileté hlavní postavy dobře rozumíme. Lara je dost potrhá a střelená dívka a to je důvod, proč jsme si ji oblíbily. Její řešení různých situací a problémů je často šílené a o to víc vtipné. Kniha má jak vtipné, tak i dojemné části a dohromady tvoří krásný romantický celek. Je to první díl třídílné série a i jiné knížky od této autorky jsou krásně napsané.

Kniha se nám líbila a doporučujeme ji všem holkám, které mají rády romantiku. Všechny knihy jsou zfilmované a dostupné na Netflixu.

P. S. Samozřejmě, že knihy jsou lepší než filmy.

Hodnocení: ★★★★★

Anna Martincová, Veronika Tomšů, 9. A, zdroj: albatrosmedia.cz

PŘÍBĚHY ZE ŽIVOTA

KLÍČE

Jednoho letního dne, když skončila škola a začaly prázdniny, jsem se rozhodl, že si půjdu zahrát tenis. Vzal jsem si raketu, míčky, klíče a vyrazil. Když jsem došel ke kurtu, odemknul jsem si, vyndal jsem klíč ze zámku a zastrčil jsem ho z druhé strany dveří.

Zrovna když jsem trénoval servis, začal mi zvonit telefon. Podíval jsem se, kdo volá a byla to mamka. Řekla mi, abych už šel domů, protože už je oběd hotový. Posbíral jsem tedy míčky, sbalil si raketu, zavřel za sebou dveře a šel. Nevšiml jsem si ale, že klíče nedržím v ruce a že zůstaly v zámku.

Po obědě přišel z práce taťka a říká: „Dneska je ale krásně, to je počasí přímo udělané na tenis. Nechcete si jít zahrát?“

Všichni s tímto nápadem souhlasili a začali se chystat.

Když jsem se obouval, zavolal na mě taťka: „Nevíš, kde jsou klíče?“

„Měli by tam viset, ne?“

„No to by měly, ale nevisí.“

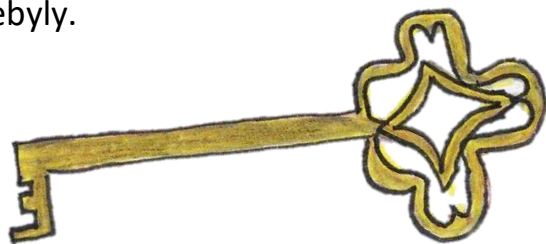
„A nejsou u míčků?“

„Ne.“ A pak se zeptal: „Ty sis byl dneska zahrát?“

„Jo, byl.“

„A nezůstaly třeba v zámku?“

Běžel jsem ke kurtu, ale klíče tam nebyly.

Když jsme si šli o dalších letních prázdninách zahrát tenis, to už jsme měli nové klíče, přišli naši kamarádi a to neuvěříte, co drželi v ruce – naše ztracené klíče!

Nevydržel jsem to a zeptal se jich: „Odkud máte ty klíče?“ A oni na to: „Dal nám je správce.“ To nás opravdu našťvalo, protože jsme mu volali, aby nám je vrátil, kdyby je někdo našel. Ale co se dá dělat... nikdo není dokonalý...

Říká se, že dvakrát do stejné řeky nevstoupíš, ale je znát, že ten, kdo toto přísloví vymyslel, se trochu zmýlil, protože jsem ty nové klíče ztratil znova.

To už je ale jiný příběh.

Vítek Pelikán, 9.A

HOLČIČÍ POSEDLOST

Jako malá jsem odjakživa chtěla být princeznou. Byla to ta dětská posedlost, když jsem se koukala na princeznovské pohádky a snila jsem o tom, že se jednou stanu princeznou.

Poprvé v kině jsem byla na Rebelce. Tou pohádkou jsem byla posedlá ještě opravdu dlouho. Líbilo se mi, že v té pohádce to nebyla jen tak obyčejná princezna, vlastně byla přesný opak princezny a to jsem obdivovala. Jezdila na koni a střílela z luku.

Toužila jsem po tom být jako ona. Když si můj starší bratr pořídil luk, tak jsem na zahradě strávila skoro každý den a bratr mě učil střílet z luku. Pamatuji si, že ten luk byl opravdu těžký a měřil víc než já, ale s pomocí bratra jsem se střílet naučila.

Potom jsem objevila Popelku, což byla další posedlost, ale tentokrát jsem zbožňovala ty její šaty. Když nám ve školce oznámili, že bude karnevalový bál, tak jsem byla radostí bez sebe – budu Popelka.

Blížil se víkend a já ho měla strávit u taťky. Můj táta umí úžasně šít, dokonce mi ušil ponožky a sukni. Tak mě napadlo, že by mně mohl na ten bál ušít podobné šaty, jako měla Popelka.

Jenomže se mi jenom vysmál: „Haha, tak na to radši zapomeň. To si myslíš, že bych dokázal ušít takové šaty?“ Byla jsem z toho smutná a cítila jsem se celý víkend hrozně. Když jsem se vrátila domů, tak jsem se rozbřečela a postěžovala si mamce.

O dva dny později, když jsem přišla s babičkou ze školky, čekalo na mě překvapení – babička mi ušila nádherné bílé šaty, které měly našasený živůtek a místy měli přišité bílé květiny a třpytivé korálky. Vypadaly úplně jako vysněné princeznovské.

O víkendu v sobotu jsem se odpoledne chystala na karnevalový bál. Vzala jsem si na sebe ty šaty a bílé baleríny. S mamkou a s babičkou jsme přišly do sokolovny, kde se bál konal, a když jsem šla po schodech nahoru, tak jsem se těšila, že uvidím všechny děti, jak tam krásně tančí, přesně jako na princeznovském bále. Ale když jsem vešla dovnitř, tak tam děti jen běhaly jako z divokých vajec.

Byla jsem hrozně moc zklamaná a chtěla jsem jít domů. Mamka mně ale pozvedla náladu, abych si z toho nic nedělala a přidala se ke kamarádům. Sice jsem byla pořád smutná, ale přišla jsem k nim a všichni mně začali chválit ty šaty a to mě potěšilo.

Nakonec jsem si to se všemi užila, a i když jsem měla větší očekávání, alespoň z poloviny se to naplnilo. A myslím, že polonéza, kterou jsme měli jako deváťáci mít, by byla jako takový princeznovský bál...

Anna Martincová, 9.A

ZTRACENÝ BRATRANEC

Jednou o letních prázdninách jela celá moje rodina s naší tetou a její rodinou na výlet. Jeli jsme se vykoupat do pískovny v jižních Čechách. Byly jsme tam čtyři děti, tři holky a jeden kluk. Svítilo sluníčko a my jsme si užívali vodu. Vítr nefoukal, a tak voda byla příjemná a klidná. Ten den byl totiž nejteplejším v celém ýdnu – 30°C. Jelikož jsme zapomněli ručníky, šli jsme si na hřiště zahrát volejbal, abychom uschli. Potom jsme si na písčité pláži četli, hráli hry a opalovali se. No prostě pohoda a klid.

Jenže za chvíli jsme si všimli, že nikde není můj bratranec Filip. Nic nám neřekl a najednou zmizel. Ten byl z nás nejstarší, bylo mu tehdy šestnáct let.

Začali jsme na něj všichni volat: „Filipe, Filipe! Kde jsi?“

Dívali jsme se, jestli není ještě ve vodě nebo jestli si nešel něco koupit ke stánku. Ale nikde jsme ho nenašli. Taťka se strejdou se vydali přeplavat pískovnu, aby zjistili, jestli není náhodou na druhé straně.

Zanedlouho vidíme, jak si to k nám vykračuje po cestě. Teta se na něj rozkřičela: „Bože, kde jsi byl? Všude jsme tě hledali a nikde jsi nebyl! Víš, jaký jsem o tebe měla strach?“

A Filip řekl: „Já jsem plaval na druhou stranu a chtěl jsem plavat i zpátky. Ale byl jsem dost vyčerpaný a zpátky bych to neuplaval. Tak jsem se raději vrátil pěšky po cestě okolo pískovny.“ Teta i strýc mu pořádně vynadali a řekli, aby jim vždycky oznámil, kam jde.

Tak všechno dobře dopadlo a byli jsme zase všichni pohromadě. Sláva! Akorát bratranec dostal trest, nesměl měsíc hrát hry na počítači...

Anna Vecková, 9.A

JAK SE NÁM ZTRATIL BENÍK

Jednou jsme s maminkou a bráškou jeli nakupovat. Bráška se jmenuje Beník, většinou mu říkáme Beňouch. Byl maličký, ještě se vešel do nákupního vozíku.

Kdy a jak se to přesně stalo, nevím jistě, možná že u zeleniny – ale Beníčkoví se podařilo vylézt z vozíku. A až u pečiva jsme si všimly, že v něm Beníček není.

Máma řekla: „Laurinko, musíme Beníčka najít.“ Hledaly jsme ho úplně všude, ale nic. Bály jsme se, že se mu něco stalo.

Zatímco jsme pobíhaly a všude ho hledaly, Beníčka našel personál. Ještě moc neuměl mluvit, a tak jim řekl: „Jsem Beník, moje maminka je blondýna.“ Pobíhaly jsme s maminkou úplně všude, když jsme zaslechly hlášení: „Ztratil se Beníček a jeho maminka je blondýnka!“ Hned jsme běžely k informacím a tam se Beníček vesele točil dokola na židli a ládoval se bonbóny...

Laura Bela Drobiličová, 9.B

SVATÝ GRÁL TÉMĚŘ POTOPEN

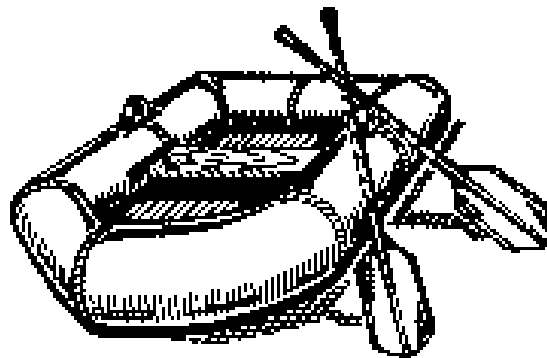
Skoro každé prázdniny jsme trávili v zapadlé vesničce v Beskydech. Jmenuje se Horní Bečva a na jejím okraji se nachází malá, ale krásná přehrada. Jednoho krásného dne jsme se s bratrem dohodli, že se tam po obědě vyrazíme zchladit.

Najedli jsme se a chystali se vyrazit. V tom okamžiku nás babička poprosila, abychom jí pomohli snést věci z půdy. Při odnášení starých hrnců a nádobí nás velmi zaujala veliká krabice postavená na druhé straně půdy. Zeptali jsme se, co se v krabici nachází.

„V té velké krabici vzadu? Tam je jen starý nafukovací člun, nic zajímavého.“

Pro babičku starý člun sice nebyl nic zajímavého, ale pro nás to bylo jako objevit u nás na půdě svatý grál.

S bratrem pro nás byl takový člun velkým lákadlem, a tak jsme krabici otevřeli, člun vyndali a snesli z půdy na zahradu.

Člun byl žlutomodrý a kromě několika kosmetických vad vypadal v pořádku. Vzali jsme starou šlapací pumpičku a člun nafoukli, vzali jej na ramena a vyrazili s radostí z nabytí tak skvělého člunu k přehradě.

Bylo neuvěřitelně sužující vedro, takže skočit do jinak studené, řekou Bečvou napájené přehrady pro nás nebyl po náročné cestě s člunem vůbec žádný problém.

Pak jsme vlezli do člunu, dopádlovali jsme do středu přehrady a chvíli jsme se bavili skákáním do vody. Pak jsme jen tak pluli a kochali se výhledem na krajinu okolo přehrady. Většinu času jsme však leželi a slunili se na horkém letním slunci. Všechno šlo skvěle, když v tu chvíli se přihodilo něco, co jsme ani jeden nečekali.

Oba jsme ztichli a nevěřili svým očím – zdálo se nám, že člun ztrácí tvar. A opravdu – z člunu unikal vzduch. Chopili jsme se pádel a začali pádlovat jako o život k nejbližšímu břehu. V našich tělech zavládla panika a adrenalin.

Musím se přiznat, že jsem se opravdu bál a pádloval jako o život. Ke konci bylo poznat, že už ztrácíme síly...

Přesto se nám se skoro potopeným člunem, který už spíše připomínal plachtu, na níž se snaží plout dva zmatení chlapci, podařilo dostat ke břehu.

Byli jsme zachráněni, ale žádnou radost nám to nepřineslo. Náš svatý grál byl zničen. A co bylo ještě horší? Museli jsme ho vyčerpání z pádlování odnést zpět na chatu.

Naštěstí vše skončilo dobře – jinak byste si přece tento příběh nemohli přečíst. A díru ve člunu jsme zalepili a druhý den jsme se svatým grálem opět prozkoumávali vody přehrady.

Jiří Novotný, 9.B

JAK JSEM SE ZTRATIL

Stalo se to už hodně dávno, když jsem chodil ještě do školky, Pamatuji si, že byl víkend a za chvíli měly být Vánoce. Rodiče navrhli, že pojedeme nakupovat do Olympie, asi se chtěli podívat na dárky na Vánoce. Naplánovali, že se stavíme i na oběd. Těšil jsem se, že si dám nudle s gyrosem.

Po jídle jsme se začali dívat po obchodech. Všude bylo strašně moc lidí, všude křičely děti, protože v Olympii byly zrovna soutěže a hry pro děti.

Mamka mi říkala: „Nikam neodbíhej, ať se neztratíš!“

Zaujalo mě velké auto na ovládání, které si mohly děti vyzkoušet. Chtěl jsem se tam podívat, tak jsem se procpal přes všechny lidi, abych se k autu dostal. Chtěl jsem říct mamce, že bych takové auto taky chtěl, ale když jsem se otočil, úplně jsem ztuhl – viděl jsem jen samé cizí lidi, a rodiče ne.

„Co teď budu dělat? Co když je nenajdu?“

Pobíhal jsem od obchodu k obchodu. „Tady nejsou a tady taky ne.“ Najednou jsem uviděl kabát, jaký měla mamka. Rozběhl jsem se a utíkal k východu, kde jsem kabát zahlédl. Nestačil jsem zabrzdit a bum, narazil jsem do kabátu. Mamka to ale nebyla. Napadlo mě zajít se podívat k autu na parkoviště.

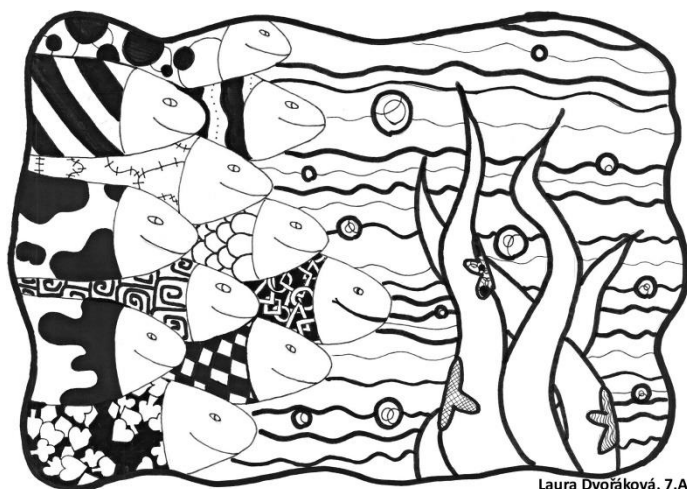
Najednou jsem zaslechl svoje jméno: „Honzo, Honzo, kde jsi? My tě tu celou dobu hledáme.“ Měl jsem radost, že mě našli a dopadlo to dobře. Rodiče mi vynadali a poučovali mě, co mám dělat, když se ztratím.

Jan Polák, 9.B

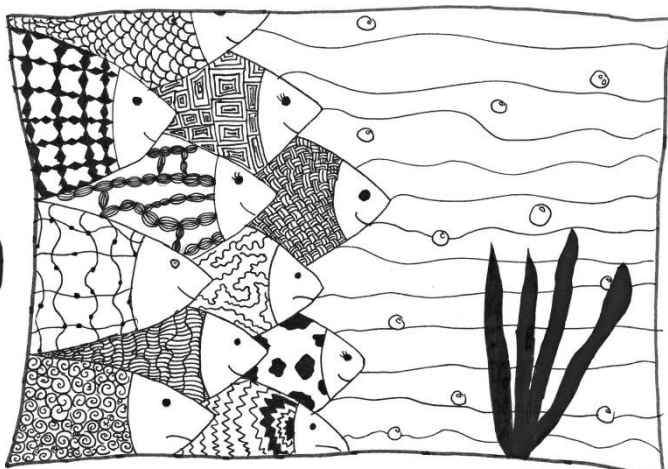
Obr: archiv, fnusa.cz, shutterstock.com, milevskem.cz, vectorstock.com, kultura.cz

ZIMNÍ MALOVÁNÍ

K VÁNOCŮM PATŘÍ RYBY

Laura Dvořáková, 7.A

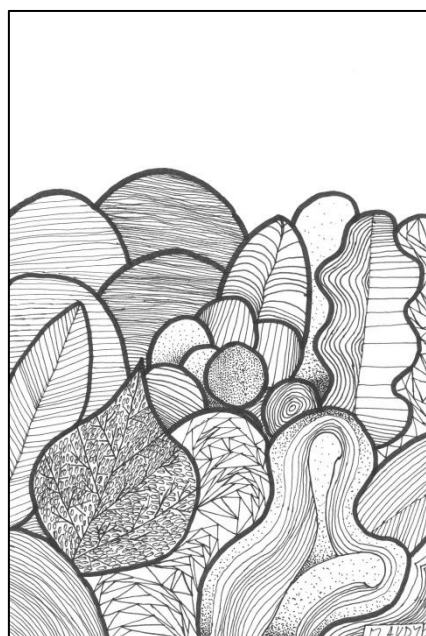
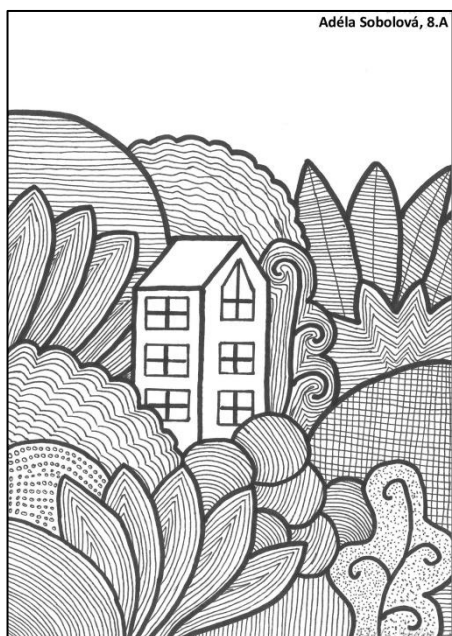
Barbora Holzerová, 7.B

A K SILVESTRU PETARDY

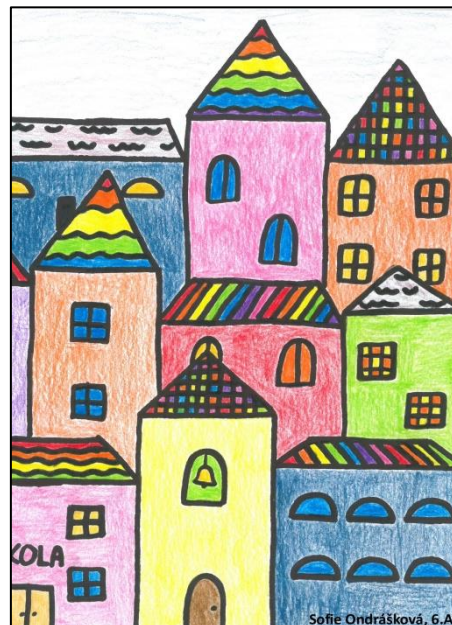
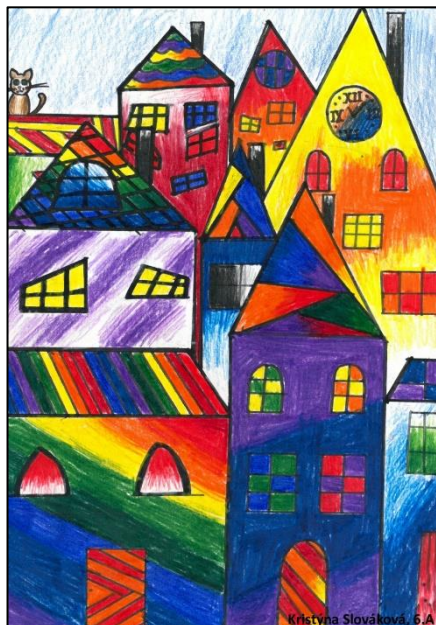

MALUJEME ČERNOBÍLE

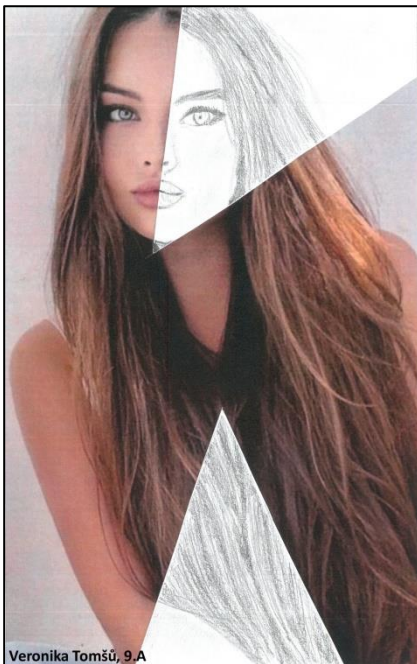
I BAREVNĚ

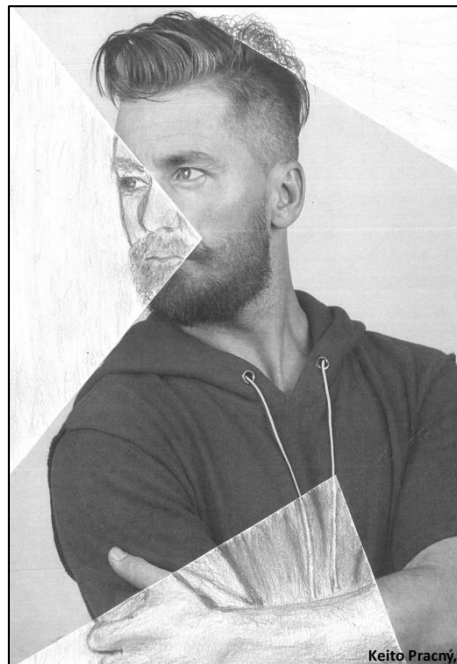
HRY S FOTOGRAFIÍ

Jakub Křištof, 9.B

Veronika Tomšů, 9.A

Keito Pracný,

TĚŠÍME SE NA JARO A DO ZOO

Andrea Povolná, 8.B

Robin Novotný, 8.B

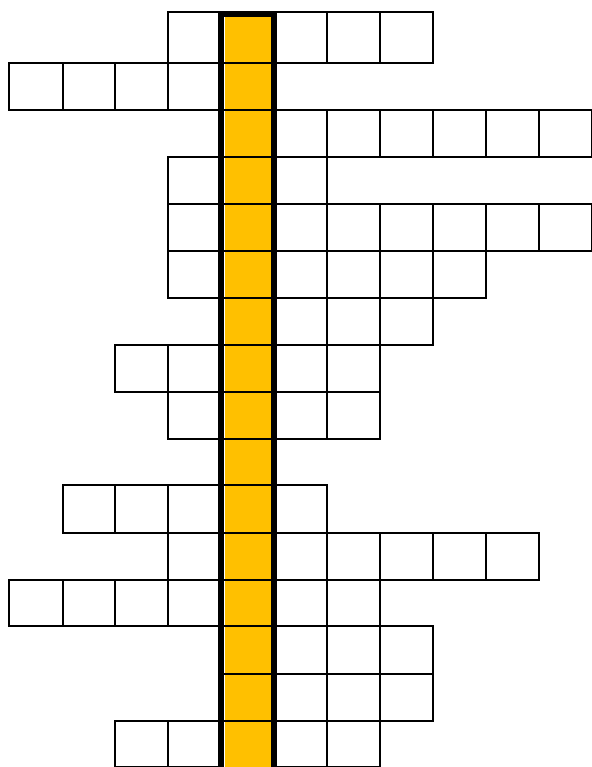
Aneta Bohdálková, 8.B

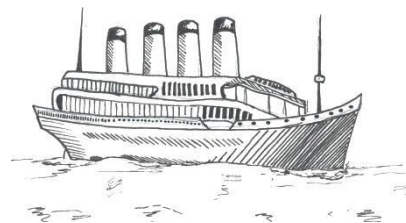
Adam Dlapka, 8.B

KŘÍŽOVKY

Chuck Norris dokáže (tajenka).

maskot známé čokolády
hnědý nápoj z mléka
slouží k ochucení salátů
znak šlechtického rodu
příloha (např. k řízku)
hovorově reproduktor
nejlidnatější země
potřeba jezdce
hromada slámy

druh primátů
nejznámější potopená loď
hromadný dopravní prostředek
topivo
jihoamerické zvíře
olejnatý plod

„Proč zatahuješ ty závěsy?“ ptá se manžel manželky. „V televizi říkali, že má být (tajenka)!“

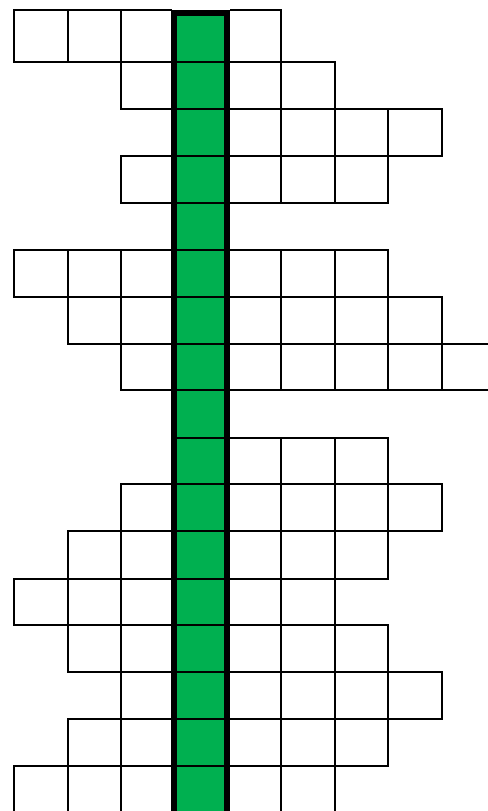
obratlovci s dutými kostmi
nejvyšší z řeckých bohů
člověk, který létá
export

větný člen závislý na slovese
předseda vlády
ranní jídlo

smysl vidění
draslík odborně
japonský meč se zakřivenou čepelí
malý stát ležící na jihovýchodním pobřeží francie
vyrobený z kůže
organická sloučenina s jedním uhlíkem
hromadné zděšení
směrem výše

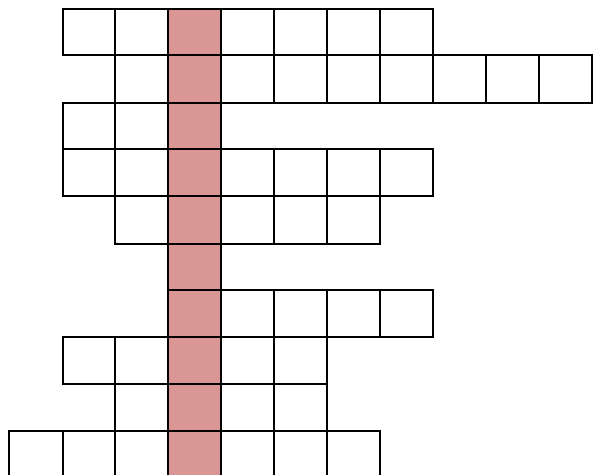

ZÁBAVA

„Paní učitelko, proč se mým zubům říká mléčné?“

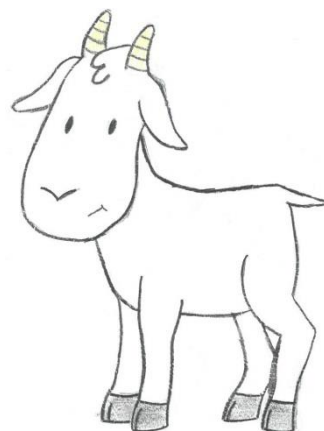
„Protože piješ hodně mléka.“

Hurvínek se rozzáří: „Takže tatulda má (tajenka)!“

jídlo k filmu v kině
obal země
pyšný pták
odveze tě na vrchol hory
inkubátor pro vajíčka

podraz
hřib
boty
krávy, kozy, ovce ...

Řešení najdete na konci časopisu.

Eliška Šimáková, 7.B, Tomáš Pazourek a Keito Pracný, 9.B, Václav Švestka, 7.B

Obr.: Adéla škárková, 8.B, Adéla Netíková, 6.B, Karolína Zemanová, 7.B, archiv

PÁR VTIPŮ NA ZÁVĚR

Tři dospělí synové opustili rodný dům, každý si zařídil svoje bydlení a žil po svém. Když se po čase všichni tři sešli, probírali mezi sebou, kdo dal matce jaký dárek.

První syn se pochlubil: „Já jsem matce postavil velký dům.“

Druhý syn řekl: „To já jsem matce koupil Mercedes i s vlastním řidičem.“

Třetí se pousmál a řekl: „Oba dva jsem vás přetrumfnul. Pamatujete se, jak moc ráda četla matka z Bible? A víte, že už dost špatně vidí, že? Poslal jsem jí velice zvláštního papouška, který umí recitovat celou Bibli zpaměti. Učil se to celých dvanáct let a je jediný, který něco takového umí.“

Brzy nato jim matka rozeslala děkovné dopisy.

„Miltone,“ stálo v prvním dopise, „ten dům je zbytečně moc velký. Žiju jenom v jednom pokoji, ale uklízet musím celý dům.“

„Geralde,“ napsala druhému synovi, „už jsem moc stará na cestování. Většinu času trávím doma, takže ten Mercedes skoro nevyužiju. A navíc ten řidič – to je hrozný protiva.“

„Nejdražší Donalde,“ stálo ve třetím dopise, „ty jsi nejpřesněji odhadl, co tvé matce udělá radost. To kuře chutnalo opravdu báječně.“

Přijde Pepíček za maminkou: „Maminko, mě bolí hlava.“

Maminka mu odpoví: „Víš, Pepíčku, musíš hodně pít.“

Pepíček: „Dobře, takže kde je kořalka?“

Pepíček prosí tátu: „Tati, kup mi buben.“

Tatínek: „Nekoupím, budeš mě rušit při práci.“

Pepíček: „Neboj, nebudu, budu bubnovat, jenom když budeš spát.“

Novodobá přísloví:

Kdo se moc ptá, málo googlí.

Kam Facebook nemůže, tam nastrčí Like button.

Všechno padá, co software má.

Co můžeš tweetnout dnes, neodkládej na zítřek.

Bez peněz do Apple Store nelez!

Tak dlouho se chodí s Acerem do práce, až mu víko upadne.

Co na srdci, to na Facebooku.

Bez kódu nejsou koláče.

Třikrát zálohuj a jednou formátuj!

Tak dlouho se chodí s otázkou na Seznam, až se zajde na Google.

Kdo chce kam, nabourá se tam.

Přišel, viděl, vyfotil a nasdílel.

Kolik máš účtů na sociálních sítích, tolikrát jsi člověkem.

Jak se do Facebooku statusuje, tak se z Facebooku komentuje.

Všude dobře, s WiFi nejlíp.

Darovaným titulům na hrubky nekoukej.

Telefonát na lince 158:

Muž: „Ztratila se mi žena.“

Policista: „Jak je vysoká?“

Muž: „Menší než já.“

Policista: „Štíhlá? Při těle?“

Muž: „Ani štíhlá, ani tlustá, nevím.“

Policista: „Jakou má barvu očí?“

Muž: „Nedokážu říct... takhle narychlo.“

Policista: „Barva vlasů?“

Muž: „Barví si je podle nálady.“

Policista: „Co měla na sobě?“

Muž: „Nějaké kalhoty a tričko, přesně si nepamatuji...“

Policista: „Odjela autem?“

Muž: „Ano!“

Policista: „Co to bylo za vůz, můžete ho popsat?“

Muž: „Značka ABA-86522, tmavomodré Audi A8 quattro, střešní okno, 18tipalcové disky s ET35, obsah motoru tři litry, výkon 333 koní, osmistupňová automatická převodovka s možností tiptronic do polohy manuálu, LED světla pro všechny polohy, malinký škrábanec na levých předních dveřích, flek od zmrzliny na zadním pravém sedadle, ...“

Dvě blondýny se baví při opeře. Starý pán vedle nich se ošívá, až se konečně ozve: „Prosím vás, dívenky... Já nic neslyším!“
„Taky vám do toho nic není!“

Eliška Kremláčková, 7.A, zdroj: vtipy.cz

Řešení křížovek: 1. – rozbřečí i cibuli, 2. – celý den zataženo, 3. – pivní zuby

ZREKONSTRUOVANÉ STŘELICKÉ NÁDRAŽÍ V ZIMNÍM KABÁTKU

